

Arrest

nr. 226 765 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 oktober 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 oktober 2018.

1.2. Op 3 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 april 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Khotak Jalhar, in het Chapkadar district in de Khyber Pakhtunkwa-provincie in Pakistan. U woonde hier tot u elf jaar oud was, waarna u drie jaar op een madrassa-internaat zat in het dorp Chirat, waarna u ook nog zo'n drietal jaar in een gelijkaardig madrassainternaat in Matar Mughal Khel verbleef. Hierop woonde en werkte u van 2012 tot eind 2016 in Medina, in Saudi Arabië. U keerde daarop terug naar uw dorp van oorsprong waar u woonde tot uw permanente vertrek uit Pakistan in mei 2017.

In de eerste madrassa waar u studeerde werd u gevraagd door sommige van de leerkrachten om te spioneren voor de taliban. U wou dit niet en veranderde daarom van madrassa. Uw voormalige leerkrachten kwamen u evenwel daar zoeken en bleven aandringen. Op een bepaald moment werd u zelfs korte tijd ontvoerd, waarop u besloot dat u het land maar beter kon verlaten. Door te liegen over uw leeftijd kon u aan een paspoort raken met een visum voor Saudi Arabië. U werd hier ook vervoegd door uw jongere broer, want uw ouders hadden schrik dat de taliban ook achter hem aan zouden komen. U keerde terug naar Pakistan toen het niet langer profijtig was om nog in Saudi Arabië te blijven en huwde kort nadien. U kreeg daar na enkele maanden evenwel een dreigbrief van de taliban, en werd toen u met een taxi op weg was naar uw schoonfamilie beschoten waarbij een andere broer van u omkwam en u gewond raakte, waarop u nog eens een dreigbrief kreeg. U besloot daarop om het land nogmaals te verlaten en kwam naar Europa.

U verliet Pakistan in mei 2017, en kwam na een tweetal weken aan in Turkije. Daarop verbleef u een jaar lang in Griekenland, waar u werkte om de rest van uw reis te betalen. U zat ook nog enkele maanden vast in andere Balkanlanden, waarop u België uiteindelijk bereikte op 14 oktober 2018. U vroeg hier ook internationale bescherming aan op 23 oktober 2018. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaanse identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw ouders, een domiciliëcertificaat, een CRC van uw schoonfamilie, een huwelijksakte, een puntenbriefje, documenten van de madrassa's, twee dreigbrieven, uw aangiftes bij de politie en een brief van de politie, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd. U stuurde naderhand nog foto's van uw paspoorten na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Pakistan omdat u in uw thuisstreek gezocht zou worden door de taliban. U zou u ook nergens anders in Pakistan kunnen vestigen omwille van discriminatie tegen Pashtouns. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste kan aangestipt worden dat er redenen zijn om aan te nemen dat u uw paspoort achterhoudt voor het CGVS, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust en waar u in het begin van het onderhoud op gewezen werd (CGVS p. 2), mogelijks om uw gaan en staan voor uw komst naar België verborgen te houden. U verklaart namelijk dat u in Pakistan wel een paspoort had, maar dat dit op een of andere manier uit uw zak moet zijn gevallen bij de oversteek naar Griekenland (CGVS p. 3), een maar erg stereotiepe verklaring. U hebt ook op geen enkel moment aangifte van het verlies van uw paspoort gedaan, zagezegd omdat u niet gepakt zou worden tijdens uw illegaal verblijf in Europa. U deed nochtans ook geen aangifte nadat uw verblijf (tijdelijk) gelegaliseerd werd door het doen van een verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 3). U hebt nochtans wel afbeeldingen van uw paspoort die u naar het CGVS stuurde, maar het betreft hier slechts een beperkte selectie van uittreksels uit een oud en een nieuwe paspoort (document 11).

Ten tweede slaagt u er niet in om een overtuigende reden aan te reiken waarom de taliban precies achter u aan zou zitten. U houdt *primo* voor dat u initieel door enkele van uw leraars gevraagd werd om een post van het leger in de gaten te houden. U weigerde dit, en ging naar een andere madrassa. Hierop zou men u evenwel zijn blijven achtervolgen naar de nieuwe madrassa, en u zelfs een tijdlang ontvoerd hebben (CGVS p. 9). Het is evenwel geenszins duidelijk waarom de taliban per se u nodig hadden om te spioneren, daar het aan een hele groep van kinderen gevraagd werd. U kan op dit vlak enkel opperen dat u “nogal slim” bent (CGVS p. 14). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat men u op dergelijk hardnekkige manier zou achtervolgen en zelfs ontvoeren, louter om u een eerder eenvoudige taak te laten uitvoeren die net zo goed door andere kinderen volbracht kan worden.

Daarna zou men u na een periode van vier jaar in Saudi Arabië zijn blijven lastigvallen, en twee dreigbrieven gestuurd hebben met de vraag u bij hen aan te sluiten (CGVS p. 9, 10). Het is *secundo* al opvallend dat men u nog steeds zou zoeken na al die jaren, zeker omdat u toen nog een kind was en ondertussen niet meer in aanmerking kwam om als kind onopvallend te kunnen spioneren. Blijkbaar wilden ze u op dat moment dus voor andere doeleinden aanwerven, en boden u allerlei beloningen aan daarvoor (CGVS p. 9). Gevraagd naar de reden waarom de taliban na al die tijd nog zou proberen om u te rekruteren, kon u enkel verwijzen naar uw eigen “capaciteiten” (CGVS p. 15).

Nochtans kon u *tertio* geen enkele specifieke skill aanstippen die u op dat moment nuttig zou maken voor de taliban, daar u aangeeft geen ervaring met allerlei wapentuig te hebben, noch bijvoorbeeld kennis over islamrecht of andere zaken eventueel nuttig voor de taliban-administratie in Pakistan. U kan enkel speculeren dat er iets “bijzonder” aan u was (CGVS p. 12).

Ten derde legt u ook vreemde verklaringen af over de dreigingen die u van de taliban zou ontvangen hebben rond de voorgehouden beschieting van een taxi waar u in zat. U stelt dat de taliban u in een dreigbrief zeiden dat de beschieting slechts een waarschuwing was, en ze u opzettelijk ontzien hadden (CGVS p. 11). Nochtans is het allerm minst eenvoudig om bij het beschieten van een rijdend voertuig wel de ene en niet de andere passagier te treffen, waar u op gewezen werd (CGVS p. 12), en wat trouwens geïllustreerd wordt doordat u verklaart dat u zelf ook twee keer geraakt werd (CGVS p. 9, 10). Dit doet twifelen aan de authenticiteit van de dreigbrief dan wel de voorgehouden beschieting.

Het valt **ten vierde** trouwens op dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van het voornoemde schietincident. Nochtans zou u gewond geraakt zijn, zou uw broer gedood zijn, en zou de auto daarop ingereeden zijn op een groep kinderen (CGVS p. 9, 10, 11). Maar u kan geen “FIR” (First Information Report) opgesteld door de politie, geen documenten van het ziekenhuis, geen overlijdensakte, geen lijkschouwingscertificaat, geen nieuwsartikel, ... - niets voorleggen. U verklaart in dit kader dat de politie een beleid voeren om de taliban te negeren omdat ze bang van hen zouden zijn, en hierdoor geen lijkschouwing deden, u niet naar het ziekenhuis lieten gaan, en geen onderzoek voerden (CGVS p. 11). Er zou wel een verslag gemaakt zijn van de dood van uw broer en uw aangiftes, maar deze zouden evenwel uit de enveloppe zijn genomen door personeel van de post, die het naar de politie terugstuurden. U noch uw vriend die de zaken opstuurden hadden er afbeeldingen van gemaakt, waardoor ze onherroepelijk verloren zijn (CGVS p. 10). Dit valt allemaal maar zeer moeilijk te geloven. *Primo* valt het sterk te betwijfelen dat de postbeambten zomaar uw documenten in beslag zouden nemen; ze waren zogezegd door de politie aan u overhandigd, waardoor u dus het recht had erover te beschikken. U legt ook geen enkel begin van bewijs voor dat het weldegelijk illegaal zou zijn om deze zaken te versturen. En het is wel zeer toevallig dat u net van die zaken geen afbeeldingen heeft gemaakt. Alles samen lijkt het er eerder naar dat u uitvluchten zocht voor het gebrek aan authentieke documentatie van de toch wel zeer ernstige incidenten die u voorhoudt, en waar dus wel wat documentatie over verwacht mag worden. Dat u een vriend van u een voicemail liet inspreken om de verdwijning van uw documenten te bevestigen (CGVS p. 19), is maar weinig ernstig te nemen door het duidelijk gesolliciteerde karakter van de boodschap.

Secundo is ook uw verklaring als zouden de autoriteiten het niet aandurven om de taliban te onderzoeken, maar moeilijk voor waar te nemen. U geeft namelijk zelf aan dat u inderdaad tijdlang opgepakt geweest zou zijn omdat u verdacht werd van taliban lidmaatschap, wat aantoont dat zelfs de “gewone” politie dus weldegelijk ageert tegen (vermeende) talibanleden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 18). Bovendien wordt er in Pakistan al jarenlang hardhandig opgetreden tegen de taliban, waar ook de voorgehouden anti-Pashtoun-sentimenten waar u naar verwijst in kaderen (CGVS p. 16, 18), en is het maar weinig waarschijnlijk aan sich dat de politie zelfs nog geen klachten tegen hen zouden durven registreren.

Dit alles sluit **ten vijfde** aan bij de vaststelling dat de documenten die u wel voorlegt, van een zeer twijfelachtig allooi zijn. Er zijn *primò* de vermeende dreigbrieven van de taliban. Deze werden geschreven op blaadjes gescheurd uit een agenda van 2016 (document 8), een wel zeer spaarzame aanpak van de taliban, waar u nochtans over stelt dat ze “geen financiële problemen” hebben en u probeerden te verleiden met geld en andere materiële beloningen (CGVS p. 11, 15). De “brieven” zijn ook niet afgestempeld, ondertekend, of gedateerd, wat verder aan de authenticiteit doet twijfelen.

Bovendien zouden deze dreigbrieven *secundo* met zo’n kleine maand verschil zijn afgeleverd, en verwijzen naar een incident dat zich in de tussentijd afspeelde, maar wel geschreven zijn op opeenvolgende blaadjes uit dezelfde agenda, wat doet vermoeden dat ze mogelijk kort na elkaar of zelfs op het zelfde moment werden opgesteld, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 18).

Tertio legt u ook een aantal handgeschreven brieven voor, die enerzijds uw klachten aan de politie, en een brief van de politie aan u zouden betreffen (document 9, CGVS p. 10). Het is evenwel maar twijfelachtig dat de politie geen klacht van u zou registreren op geijkte wijze, maar wel uw documenten houdende uw verzuchtingen zou afstempelen en ondertekenen. Wat bovendien de brief aan u gericht betreft, is het maar weinig waarschijnlijk dat deze gewoon op wit papier geschreven zou zijn, en niet op specifiek daarvoor bedoelde formulieren of briefpapier. Zie in dit kader ook de informatie toegevoegd aan het dossier over FIR’s en documentenfraude in Pakistan, houdende informatie over en voorbeelden van degelijke Pakistaanse politieformulieren.

Ten slotte merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. U leefde en werkte nochtans een jaar lang in Griekenland (CGVS p. 16). Gevraagd waarom u per se naar België wou komen, legde u nogal vage verklaringen af: u zou filmpjes hebben gezien over België op youtube (CGVS p. 17). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft, en niet dat hij een land van zijn voorkeur uitkiest. Dat u het naliet om internationale bescherming te verzoeken in de landen die u passeerde (verklaring DVZ dd. 29 januari 2019, afdeling 31.) en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U verwijst **in ondergeschikte orde** ook naar voorgehouden anti-Pashtoun discriminatie in Pakistan. Evenwel gevraagd of u een concrete reden hebt hiervoor te vrezen, geeft u aan dat u daar nog niet onder te lijden had omdat u steeds in KPK leefde, maar dat het in de rest van Pakistan wel mogelijk is (CGVS p. 18). Nochtans, om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken moet u aantonen dat u persoonlijk te vrezen zou hebben voor vervolging, en volstaat het niet om te verwijzen naar een hypothetische, vage en algemene vrees.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Er is *supra* al gewezen op de problemen met betrekking tot de door u voorgelegde dreigbrieven en politiedocumenten. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, en kunnen ze niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van

aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een artikel van 25 februari 2017, "*Officials: Pakistani Religious Schools Increasingly Linked to Afghan Taliban*" van Extremism Watch (stuk 3) en een artikel van 3 november 2018, "*Pakistan: 'Father of Taliban' cleric buried after attack*" (stuk 4).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met volgend nieuw stuk: een politierapport van 3 april 2017 met Franse vertaling (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikelen 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven maar geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omwille van zijn aanhoudende weigering om door hen gerekruteerd te worden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker – in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht – zijn paspoort achterhoudt; (ii) verzoeker geen overtuigende redenen kan aanreiken waarom de taliban precies achter hem zouden aanzitten; (iii) verzoekers verklaringen over de bedreigingen die hij van de taliban zou hebben ontvangen rond de door hem voorgehouden beschieting van een taxi waarin hij zat niet aannemelijk zijn en doen twifelen aan de authenticiteit van de dreigbrief aangaande deze vermeende beschieting; (iv) verzoeker overigens geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van dit schietincident en zijn verklaringen omtrent het ontbreken van bewijsstukken niet kunnen overtuigen; (v) de documenten die verzoeker wel voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (vi) de vaststelling dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België afbreuk doet aan zijn vrees voor vervolging en (vii) verzoeker niet kan volstaan met het verwijzen naar een hypothetische, vage en algemene vrees voor anti-Pashtoun discriminatie in Pakistan.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus

niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog onderstreept dat zijn paspoort tijdens zijn reis verloren zou zijn gegaan en dat hij hiervan geen aangifte deed omdat hij zich illegaal in Europa bevond, beperkt hij zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen waarmee hij niet vermogt een ander licht te werpen op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker zijn paspoort achterhoudt. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zijn verklaringen aangaande zijn paspoort(en) aanpast doorheen zijn persoonlijke onderhouden. Zo geeft hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten in Pakistan (administratief dossier, stuk 9, vragen 24-25), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots melding maakt van een tweede paspoort dat hij op zijn reis naar België zou zijn verloren (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Ook geeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal te kennen dat hij zijn eerste paspoort thuis is kwijtgeraakt en dus niet gewoon achterliet zoals hij eerder verklaarde, hetgeen overigens niet te verzoenen valt met zijn voornemen om hiervan een volledige kopie voor te leggen (verzoekschrift, p. 8). Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoeker, die nochtans gewezen werd op het belang van originele documenten, wél tracht kopieën te bekomen van zijn paspoort, doch niet kan vragen om zijn origineel paspoort op te sturen om dit alzo voor te kunnen leggen.

De commissaris-generaal kon dan ook, rekening houdend met het voorgaande en de motieven van de bestreden beslissing, terecht oordelen dat het vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn Pakistaans paspoort heeft achtergehouden.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog dat hij niet weet waarom de taliban hem precies vroegen om te spioneren en hen te helpen, maar dat hij veronderstelt dat ze hem uitkozen toen hij naar de madrassa ging omdat hij goede resultaten had. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich met dit betoog beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en niet aannemelijk bevonden verklaringen, waarmee hij er aldus niet in slaagt alsnog een aannemelijke reden aan te reiken waarom de taliban precies hem (nog steeds) zouden willen rekruteren. De pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande blijven bijgevolg onverminderd overeind, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook aangaande de door verzoeker voorgehouden beschieting van een taxi door de taliban houdt hij in zijn verzoekschrift enkel vast aan zijn ongeloofwaardige verklaringen als zou dit een waarschuwing zijn geweest waarbij zijn leven bewust werd gespaard. Met de commissaris-generaal kan evenwel worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de taliban dergelijke beschieting zouden opzetten om verzoeker 'slechts' te waarschuwen, nu de kans dat hij dodelijk geraakt zou worden bij dergelijke beschieting dermate groot is, hetgeen ook geïllustreerd wordt door verzoekers verklaring dat zijn medepassagier (zijn broer) om het leven zou zijn gekomen en hijzelf ook twee keer geraakt zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 9-12).

Verzoeker benadrukt opnieuw dat de politie hem geen papieren gaf over het schietincident met de taxi en dat de documenten over de dood van zijn broer en de aangifte daarvan in beslag werden genomen, zodat hij hiervan geen bewijsmateriaal kan voorleggen. Onder verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR meent verzoeker evenwel dat het ontbreken daarvan niet aan hem kan worden verweten. De Raad merkt in dit verband op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf,

eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

Uit de bestreden beslissing en gelet op het voorgaande en navolgende dient evenwel vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Met het bekrachtigen dat de dreigbrieven van de taliban en de documenten van de politie in Pakistan wel degelijk originele exemplaren betreffen, slaagt verzoeker er niet in om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande te verklaren of te weerleggen. Zo merkt de commissaris-generaal immers terecht op dat de dreigbrieven van de taliban op afgescheurde blaadjes van een agenda van 2016 werden geschreven en dat zij bovendien op geen enkele wijze afgestempeld, ondertekend of gedateerd werden, hetgeen wijst op het gesolliciteerd karakter ervan. Dat het bovendien twee opeenvolgende agendablaadjes betreffen, doch verzoeker aangeeft dat de dreigbrieven met een maand verschil zijn afgeleverd, ondermijnt verder de bewijswaarde van deze documenten. Ook de handgeschreven brieven voor en een brief van de politie aan verzoeker ontberen iedere bewijswaarde. Met de commissaris-generaal kan immers worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de politie enerzijds officieel geen klacht zou willen registreren van verzoeker, maar anderzijds wel documenten houdende verzoekers klachten zou willen afstempelen en ondertekenen. Dat de brief die de politie aan verzoeker zou hebben gericht bovendien geen enkele officiële vermelding bevat, doet verder afbreuk aan de authenticiteit en bijgevolg ook de bewijswaarde ervan. Overigens dient erop gewezen dat documentenfraude een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Pakistaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming wel degelijk een indicatie vormt dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, *quod non in casu*. Verzoeker geeft immers aan dat hij door verschillende Europese landen reisde voor zijn aankomst in België over een tijdspanne van meer dan een jaar (administratief dossier, stuk 9, vraag 31), doch liet na om in één van deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen aldus een contra-indicatie vormt voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat verzoeker niet kan volstaan met het verwijzen naar een hypothetische, vage en algemene vrees en hij er niet in slaagt om *in concreto* aan te tonen wat hij persoonlijk zou vrezen voor vervolging omwille van zijn etnie. Het motief dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Ook met de thans bijgevoegde krantenartikelen (verzoekschrift, stukken 3 en 4) slaagt verzoeker er niet in de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het door verzoeker ter terechtzitting voorgelegde politierapport van 3 april 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermag evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Vooreerst dient erop gewezen dat het proces-verbaal slechts een fotokopie betreft waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën door het nodige knip- en plakwerk eenvoudig te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Dit geldt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 26 maart 2018) blijkt dat corruptie en documentenfraude en wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten en dit in alle sectoren van de Pakistaanse maatschappij, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Met betrekking tot een '*First Information Report*' (hierna: FIR) blijkt uit diezelfde informatie nog in het bijzonder dat bij de registratie van dergelijke FIR's corruptie kan plaatsvinden en dat het mogelijk is dat een FIR die door de politie wordt afgeleverd en die aan alle vormvoorschriften beantwoordt onware, gefabriceerd informatie bevat (p. 11). Dit alles maakt dan ook dat aan Pakistaanse documenten in het algemeen, en een FIR in het bijzonder, slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.2.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te

betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisereerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Met het louter tegenspreken en bekritisieren van dit besluit en het op algemene wijze citeren uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER